

[J. Oskar Andersen.]

mindst glædede det mig i høj Grad, at Ministeren udtalte sig paa en saadan Maade, som han gjorde, mod Nedskæringer vedrørende Operaen eller Balletten.

Ministerens høje Vurdering af den sceniske Kunst og hans varme Interesse for at bevare Nationalteatret som en Kulturfaktor med højt kunstnerisk Niveau har selvfølgelig præget det Forslag, som vi debatterer her i Dag. Det viser, at der fra Statens Side er en Villighed til at bære Ofre for at holde Teatret oppe paa denne Standard, saa at Teatret kan blive en værdig Ramme om et Indhold, der virkelig kan siges at have baade national og samfundsmæssig Betydning for Danmark.

Men ved Siden af, at Forslaget sigter mod at træffe en saadan Ordning, der sikrer Dobbeltscenens Niveau og Forpligtelser i kunstnerisk Henseende og dens økonomiske Trivsel, er der ved dette Forslag det ejendommelige, at et Hovedformaal er at fastlægge Statens økonomiske Ofre overfor Teatret.

Det blev meget stærkt fremhævet og understreget af den højtærede Minister i Forelæggelsestalen, at den hidtidige Sprække, som han udtrykte sig, den Sprække, der er i den gældende Teaterlovs § 6, der i ubegrænset Omfang lader Statens Penge forsvinde ovre paa Teatret, maatte nu stoppes, der maatte skabes en virkelig Garanti for, at Statens Tilskud blev fast begrænset.

Paa den anden Side fremhævede Ministeren, at Staten med Hensyn til Ofre for Dobbeltscenen eller for den nye Institution, som foreslaas oprettet, skulde være large; der skulde være en rigelig Driftskapital, og der skulde gives et aarligt Tilskud af anseligt Omfang, saaledes at det var givet, at Teatret paa en værdig Maade kunde varetage de Opgaver, som er det paalagt og paalægges det igen gennem dette Lovforslag, saaledes at Ordningen med andre Ord helt igennem var forsvarlig med Hensyn til det kunstneriske, baade set fra Teatrets Side, og ogsaa fra Statens Side.

Inden jeg nu redegør for mit Partis Stilling til Lovforslaget, hvis Intentioner jeg altsaa fuldt ud anerkender er de bedste, spørger jeg først: Giver dette Lovforslag en virkelig Garanti for, at de to Formaal sikres: det kunstneriske og det finansielle?

Med Rette hævder Lovforslaget, at Maalet kun kan naas ved en formaalstjendig Ordning af Teatrets Styre, og dette Styre skal til en vis Grad være Selvstyre, skal fritages fra den hidtidige Sammenblanding af Teaterdrift og, vi kan sige, ministerielt

Styre. Denne Frigørelse eller Selvstændiggørelse skal saa virkelig gøres ved Oprettelsen af et selvstændigt Retssubjekt: Institutionen „Dobbeltscenen.“

Jeg maa her bemærke, at naar den højtærede Ordfører for Venstre erklærer, det er beklageligt, at Navnet det kongelige Teater bortfalder, har jeg i hvert Fald ikke i mindste Maade faaet den Opfattelse, at dette Navn skulde bortfalde; det er Institutionen „Dobbeltscenen“, der driver det kongelige Teater, og det kongelige Teater har to Scener, saaledes at Navnet fuldt ud opretholdes; og jeg haaber, at netop Navnets Opretholdelse vil være en af Garantierne for, at Scenens Indhold bliver saaledes, som vi maa ønske det.

Institutionen faar en Bestyrelse bestaaende af tre Medlemmer, der beskikkes af Ministeren, og Ministeren udnævner ligeledes Udvalgets Formand. Man maa altsaa sige, saaledes som det ogsaa er blevet fremhævet af den første Ordfører, at Statens Indflydelse bliver meget stærk allerede gennem Sættelsen af det Udvalg, som bliver Teatrets Styrelse.

Udvalget faar saa Dobbeltscenen med alt Tilbehør overdraget til Brug i højst fem Aar ad Gangen. Det administrerer en Driftskapital paa 1 Mill. Kr. og faar tillige, saa vidt jeg kan se, efter § 11 udbetalt det faste aarlige Tilskud til Driften eller faar det anvist; det maa være Udvalget, som formelt i alt Fald faar det aarlige Tilskud udbetalt.

Hvad angaar den Gæld, som det kongelige Teater har til Staten, altsaa det, man kalder Forstrækningerne, er det jo Meningen, at den stryges helt, og det maa man sige er et særdeles fint Tilbud fra Statens Side. Jeg tænker paa, at der for nylic har været talt om, at Staten har ydet Forstrækning, kan man sige, paa 3 Mill. Kr. til den danske Folkekirke, men Kirkeministeren tænker ikke paa nogen Maade paa at stryge dette Beløb. Men overfor Teatret stiller Staten sig altsaa særdeles velvillig, og det er der for saa vidt ikke noget at sige til, som jeg er ganske overbevist om, at man rolig kan betragte disse Penge som tabt.

Med Hensyn til Driften fungerer Udvalget som Kontrolkomité, men i øvrigt lægges selve Driften i Chefens Haand. Der tillægges ham en vidtgaende Myndighed og afgørende Ansvar, og Hensigten er vist at skaffe ham baade en stærk Stilling overfor Personalet og Arbejdsro overfor utidlig Indblanding, det være sig fra Ministeriets eller fra Rigsdagens Side, eller man kan maaske ogsaa tænke sig fra Udvalgets Side.